

הגיון וללא תכלית כל שהיא.
רצח שכדי לחקור מי האשם בו.

דת

חלל בכבלים

לפני שנתיים לא היה איש חולב על כך, אך כיום לאחר שחללם של הדתיים בקוא"ץ יצא מהחיים חלל לחות את לשון המאזן נים, נעשתה המשטרה אמצעית לב, העיזה לשמור על החוק. כתוצאה מכך עזב בשבוע שעבר עמרם בלוי, המלך הבלתי-מוכתר של נטורי-קרתא, את ירושלים בפעם הראשונה בחייו ובנסיבות לאנציונות ביותר: הוא הורבא לבית-הכלא ביפו, מקום בו יכלה את החודשים הקרובים בגלל הפרעת השלום והסדר.

רבי בלוי הפריע את השלום והסדר לפני שבתות אחדות, שעה שעמד בראש בוכרת קנאים שהפגינה וצעקה "שאבעס, שאבעס" ליד תחנת המוניות ברחוב הלל בירושלים. אך ההכחשה של המוניות, הצעקות, יצרה שרשרת חיה לפני המוניות, אימה על הנוסעים, שברחו בבהלה.

משה בוטבול היה הנהג היחידי שהענין מול כוח עדיף בהרבה על שלו, להפעיל את צופרו, כאשר כך את מנועו, להתקדם בין המפגינים. כשראה זאת רבי בלוי, קפץ עם עוד אחד מחסידיו, התיישב על כנף המונית. לבוטבול היתה זאת הפעם הראשונה להסיע נוסעים חיוג, לשני הקנאים — פעם ראשונה לנסיעה בשבת.

המסע המוזר לא נמשך יותר מחמישים מטר, אך לרב הספיק מרחק זה כדי לנפץ את זוגיותה של המכונית. בעקבות המסע והניפוץ נשלחה הזמנה לרבי בלוי, כשסירב לקבלה, נשלח שוטר ללחות את ההזמנה כי כיוון אחד, את המוזמן בכיוון שני. הרב בא, אך הצהיר כי בית המשפט הציוני משולל סמכות לשפוט אותו, מאחר שהוא חי בירושלים הבינלאומית. השופט רצה לשחררו כי ערבות, אך לא יכול, מאחר שהנאשם סירב לחתום עליה, העדיף לחכות למשפטו בכלא הציוני.

שאו שערים ראשיכם. בינתיים פקדה השמחה את בית בלוי פעמיים: נכדו הובא בביתו של אברהם אבינו וביתו נישא אה לאיש. בשני המקרים סירב הרב לחתום על הערבות, שהיתה מקנה לו שחרור עד למשפט, השתתף בשמחות רק תודות לאדי בותה של המשטרה הציונית, שהסכימה ל"שלחו בלחית שוטר. עם תום השמחות הוחזר ללכלא.

הוא סירב להיות נוכח במשפטו, שמע את פסק-הדין בעמדו במסדרון, מוקף קהל מעריצים: 60 ל"י קנס ו-100 ל"י ערבות להגות טובה, או חודשים מאסר. הרב לא הניד עפעף, באר בבית הכלא. הוא לא יחד תום על שום נייר המכיר בהפסקת בזכות שיפוט של בית-הדין הציוני, בקשתו האחת: לא להיות מוצא מירושלים הבינלאומית.

כשנלקח לבית-הסוהר ביפו, ליווה אותו קהל-מערערי ציוני בצעקות "אנו אתך" ובשירת פרקי תהילים: "שאו שערים ראשיכם ויבוא מלך הכבוד". השערים נענו, נשאו את ראיהם.

שילומים

סערי לא קמה

תחיות מוג האחיר של חרות לא צדקה: שום סימן של סערה לא נראה בשעה 10 א/ק אחרונם נכנסה לנמל יפו. סערה אחר סערה הורידה את מסען השילומים הראשון, ללא כל הפרעה.

ליד שער הנמל ובעשרות נקודות אסטרטגיות אחרות, פיהקו שוטרים חמושים מרוב שיעמום. מפקדם, עוזר מפקח מחוזי עמנואל ידידיה, שמונה לנצח על המבצע, ישב כי גופיה, ליד שולחן כתיבה במשרדו הנמל. חולצתו, בעלת שלשת הכוכבים, היתה תלויה על הקיר.

על הסחורה שהורדה ביום הראשון, לא נראה כל סימן של מוצא גרמני. לוחות היץ, כחיות החימיקלים ושאר הארגונים, מיד אחרים היו מסומנים: תוצרת פורטוגל, מיד אין אינגלנד או, פשוט: "זהירות, צד זה למעלה". אך הסווארים, מלאי ההתרגשות, קבעו התחלשות: "זה יכול לבוא מגיהנום, אבל החיים הם ששלמו כדל זה".

משחק מחבואים. ביום ראשון בבוקר, לאחר שא/ק אחרונם סיימה את משחקי מחבואים שלה, הזמינה משטרת הנמל קבוצה של עתונאים לסייר סביב האנייה, כי סירת מיטור. עמנואל ידידיה, שהספיק ביי

נתיים ללבוש שוב את חולצתו, הוביל את הקבוצה, כולו חייכני וידידותי.

כמו בתמרון ראווה, חגו שלוש סירות משטרה בלי הרף מסביב לאנייה האפורה ונעית המראה. מנופיה האדירים התרוממו, הסחורה סימנה קשת באוויר, הונחה בזהירות על אסדות המשא. העיתונאים נסו לשמור על שיווי משקלם, רשמו בפנקסיהם.

כשחזרו לנמל יצאו לסייר במחסנים, חפשו סימנים גרמניים. רק בקושי הצליחו למצוא ככה שקים של סודה קאוסטית אשר עליהם הודבקה תחית אדומה-שחורה, שנשאה את שם הפירמה השולחת. מחפשי התגליות הי סנסציוניות נחלו אכזבה חמורה.

מצלמה, אבל... אחד הכתבים, שחיפש משהו מיוחד, למרות הכל, הסתבך בסמטאות הצרות, המקפיות את הנמל. בכל פינה ניצב שוטר. אחד מהם, אשר חשדונו נתי עוררו למראה חפץ שהיה תלוי על שכו של העתונאי, עצר אותו: "שלו, חבר", אמר. "מה יש לך שם?"

"לא ראתי בחייך מצלמה?" התפלא הי עתונאי.

השוטר לא רצה להסתכן. "פתח אותה, אני רוצה לראות מה יש בפנים". העתונאי הגיש את המצלמה אל השוטר. "בבקשה, פתח אותה אתה".

השוטר סירב בתורה. "זו מצלמה שלך, אתה צריך לפתוח אותה".

כאשר נוכח לדעת, לבסוף, כי לא היתה זו אלא מצלמה, חייך במבוכה: "הייתי בטוח שזו מצלמה, אבל... אתה יודע, אמרו לנו שישנם אנשים כאלה שיכולים לעשות צרות בגלל מה שהגרמנים שלחו". אנשים כאלה לא נמצאו עד כה.

המשק

יתרוצצו אחרים

כאשר פנו, בשבוע שעבר, כמה קבלנים ל"אחד מחברי נשיאות אירגונם, דרשו ממנו לנקוט בצעדים נמרצים כדי להפסיק את ה

גית, קיוו להשיג דירה במחיר של 2400 ל"י. כשהוכפלו, לאחר שנה, מחירי השיכון, מצאו 23 אלף מהגרשמים את התענוג ליקר מדי, הסתלקו מחתימתם. עד השלב הסופי עלול גם המספר הנוכחי, של 13 אלף, לה-צטמק בצורה ניכרת.

הסיבות:

- ההתייקרות בלמעלה מכפליים.
- חוסר הבטחון שהמחיר הנוכחי יישאר יציב עד שיגיע תורו של המועמד.
- זוגות רבים, מועמדים לנישואין, אינם מוכנים לחכות זמן רב, בלתי-ידוע מ"ראש עד לגמר דירותיהם.

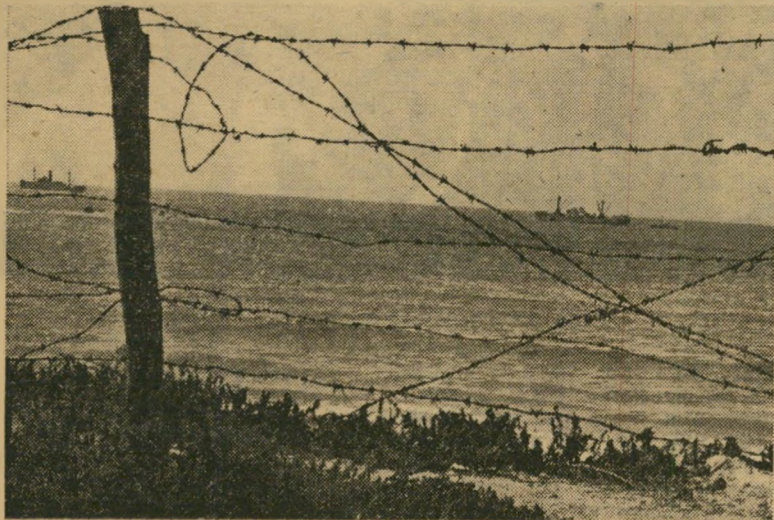
הקבלנים לא הסתפקו. כשלון ה"שיכון העממי פתח פתח רחב לבנייה פרטית

מניאפולי. אנו מתקדמים בעזרת מפרשים ו"מנוע והמהירות שלנו היא כ-5 מיל. נגיע לגינואה כנראה בשבת או ביום רא"ש. נסיתי להתקשר עם הובבי רדיו יש"ר אליים ממל מניאפולי, אבל לא הצלחתי, עקב ההפרעות החשמליות החזקות שהיו בי שטח הנ"ל.

ביקרתי אצל מספר חובבי רדיו איטלקיים מניאפולי. הם קיבלו אותי יפה מאוד. כמה חובבי רדיו באו גם לבקר אצלנו בספינה.

מניאפולי פגשנו את האנייה א/ק ירושלים שחורה מצרפת. פגשנו גם את הרמטכ"ל שעלה על האנייה. ירושלים נתנה לנו עזרה במידה מסויימת.

ביקרו אצלנו הרבה חיילים וקצינים יהודים מהצי האמריקאי הששי החונה מניאפולי. הרב הצבאי הראשי של הצי הששי בא לבקר

אנית-השידורים בנמל יפו
...זה יכול לבוא מניאפולי...

אותנו בספינה. הוא נישק את המוזה שלנו בחור קודש.
בניאפולי עצמה בלינו נפלא. ביקרנו ב"עיר ובסביבתה. בקשר לפרטים על הביקור מניאפולי עוד נכתוב. היום כרגע שקט וה"התקדמות טובה. שנים להתראות".
יום ששי, 14.8.53, בערב. נמצאים עלייד אלבה. כאן בילה נפוליון 100 ימים. אין משהו חדש במיוחד הכל בסדר".
יום שבת, 15.8.53, בבוקר. אין חדש. הכל בסדר. ים שקט, רוח קלה, מהירות 5 קשר. הערב נהיה בגינואה. שם נענון כחמישה ימים לצורך בקורים, תקונים קטנים וסדורים שונים".

שידור נוסף, שנקלט ביום א', מבשר שה"ספינה הגיעה בשלום לגינואה, ותענון שם זמן-מה, במטרה לבצע כמה תיקונים הכ"רחיים לפני ההפלגה בכיוון למרסיי וברצלונה.

הווי

קשה עורר

בגבע בימה אגודת הרחוקים משפט פומבי על חברה יאיר, שנשא לאשה צעירה עין-חרודית, דנה אותו לעונש חמור: שאשתו תהיה תלויה בצווארו עד צאת נשמתו.

הקאפיטל

בתל-אביב נתפרסמה בעתון הארץ מודעה: 3, חדרים לוקוסים למכירה עלייד כיכר ד"זנגוף (כבית משותף), 9200 ל"י, כניסה מיידית — רק לחברי הסתדרות".

חנוכת הבית

ברמלה פרצו גנבים לתוך בית-הסוהר הי"ריק, העומד להיפתח בימים הקרובים, גנבו מן המחסן כלי-עבודה.

אהבה בוערת

בגבעתיים נחשדה אשת רופא תל-אביבי בשליחת שני ילדים להצית אש בדירת אחת החולות של בעלה, מתוך חשש שבעלה מקיים עם חולתו יחסי אהבים.

חן חאקום

בבני-ברק גרמה השבוע לתדהמה התגלית, כי על השטח, בו הונחה בשעתה אבן-הפינה לאוניברסיטת דתית בראילון עמדה לפני שני תיים מכלאה לגידול חזירים.

פריקת הסחורות הגרמניות

...אבל היקים שילמו בעד זה"

מוגברת, כשבוטל בתחילת השנה צו הבנייה, התעוררה הבנייה הפרטית בכל עוצמתה. 15 אלף זוגות המצפים לנישואין שילשלו את חסכוניותיהם לירי הקבלנים הפרטיים. 9000 מחוסרי-עבודה מצאו תעסוקה. אך הקבלנים לא הסתפקו בכך, הודיעו לאיגוד המקצועי כי בידיהם מוכנים כבר מכתבי הפיטורים למקרה שאספקת החומרים ומתן האשראי יאלצו אותם לצמצם את עבודתם.

עתה נח אירגון הקבלנים בשלחה על כס"אותיו המרופדים. את ההתרוצצות הנחוצה במשרד האוצר יבצע למענו האיגוד המקצועי.

מסע ישראלה

תיקונים בגנואה

יום חמישי, 13.8.53, בבוקר. "עזבונו את מניאפולי אתמול בשעה 4 אחריצהורים. אנו נמצאים עכשיו מול אנציו (המקום בו נע"רכה הפלישה לאיטליה במלחמת העולם). מקום זה נמצא במרחק של כ-70 מיל בערך

הפרעות בחלוקת המלט ובמתן האשראי, השיב להם זה תשובה מפתיעה: "הפעם אין לנו כל צורך להתמקח עם הממשלה. את מלאכתנו עושים הפועלים עצמם".

ואמנם, לא הקבלנים היו הטוענים בפני"שה סוערת עם שר-האוצר לוי אשכול, אלא שרת העבודה גולדה מאירסון, חבר הוועד הפועל המ"מ ברל רפסטר ומזכיר איגוד פועלי הבניין פלסקר. "גורל 10 אלפים פועלי בניין נתון בידי הקבלנים הפרטיים", טענו. הכרחי איפוא לסייע בידי הבנייה הפרטית עד כמה שאפשר.

תענוג יקר מאד. היה זה שנתיים אחרי ההכרזה החגיגית, הטרנס-בחיורית, של שרת העבודה על השיכון העממי. הממשלה הכ"ריוה על הקמת 48 אלף יחידות-דיור תוך 5 שנים.

משרד העבודה היה סבור שלא פחות מ"100 אלף מועמדים יירשמו לשיכון, ייאבקו על הזכות להיכלל בו. אולם רק 36 אלף מועמדים התייחסו ברצינות להבטחה החגי